

Jem mine Wiser.

En ny Vise om Søslaget ved Helgoland.

Det var ved Helgoland, da først vi Fienden saa,
Vi satte Dampen op og braste paa,
Vi gjorde klart til Slag
Dg heiste høit vort Flag,
Dg derpaa gav vi ham det glatte Lag.

Det var en Karl iblandt, og Svargenbbrg han hed,
Han fik af danske Gutter god Bested.
Han har havt længe godt
Af hvad han har faat;
Thi vi skjød Jld i Fyren nok saa flot.

Men dengang Luen slog omkring hans Fokkemast,
Han vendte Agterspeilet til i Hast;
Men agterind han fik,
I samme Dieblit
En Salve saa han ud af Laget gif

Madetzky tror jeg var den anden Fiendes Navn,
Den styret samme Dei og søgte Havn,
Den synes vist at vi
Var bleven altfor fri,
Vi skjød med Skarpt, det kunde han ei li.

Jeg tror at Tydsken har faat nok af den Slags Spøg,
Endskjønt han siger at vi Flaget strøg;
Men hør min kjære Bror
Dg husk nu vel mit Ord,
Vi stryger ei hvor Svendsen er ombord.

Hurra for Chefen og Hurra for alle Mand!
Der viste Tydsken hjem fra Helgoland;
For deres flegte Fugl
Vi krybe ei i Skjul,
Hurra for Heimdal, Jylland og Niels Juul.

[Bjørnson,
Bjørnstjerne]

Norsk Fædrelandsfang.

Mel. af C. Nordraak.

Ja, vi elsker dette Landet,
som det stiger frem,
furet, veirbidt over Vandet
med de Tusen Hjem,
elsker, elsker det og tænker

V box 27:791

paa vor Far og Mor
og den Saganat, som sænker
Drømme paa vor Jord.

Dette Land har Harald bjerget
med sin Rjemperad,
dette Land har Haakon værget,
medens Divind kvad;
paa det Land har Olaf malet
Korsset med sit Blod,
fra dets Høie Sverre talet
Roma midt imod.

Bønder sine Drer brynte,
hvor en Hær drog frem;
Tordenskjold langs Kysten lyste,
saa det lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede,
som de vare Mænd;
Andre kunde bare græde,
men det kom igjen!

Gaarde Tider har vi døiet,
blev tilsidst forstødt;
men i værste Nød blaaosiet
Frihed blev os født.
Det gav Faderkraft at bære
Hungersnød og Krig,
det gav Døden selv sin Ære —
og det gav Forlig!

Fienden sit Vaaben kasted,
op Vifret for,
vi med Andren mod ham hastet;
thi han var vor Bror.
Drevne frem paa stand af Stammen
gik vi søder paa;
nu vi staa tre Brødre sammen
og skal saadan staa!

Mørste Mand i Hus og Hytte,
tal din store Gud!
Landet vilde ham beskytte,
skjønt det mørkt saa ud.
Alt hvad Fædrene har kjæmpet,
Mødrene har grædt,
har den Herre stille lempet,
saa vi vandt vor Ret!

Ja vi elsker dette Landet,
som det stiger frem,

furet, veirbidt over Vandet
med de tusend Hjem.
Og som Fædres Kamp har hævet
det af Nød til Seir,
og saa vi, naar det blir krævet,
for dets Fred slaar Seir!

En smuk Afskeds sang, om de mange Amerikaneres Farvel med Norge.

Mel. Se Fredens Engel svæver.

Farvel du gamle Norge, med alt dit Slæb og Slid,
Vi have vel det Minde i al vor Ungdomstid,
Vi skal nu seile, alt over salten Hav,
For Brødet der at søge, det er med vort Behag.

Lev vel, I gamle Fædre, som nu er her igjen,
Vi skal nu tage Afsked, vi sees ei mer igjen;
Nu mangt et Minde svæved' mens Dagens Timer gaar,
Og glade for mig svinder, de bedste Ungdoms Aar.

I Bølger lette, trille, mod Fredens kjære Strand!
Snart nærmer sig den Lilje, der fører mig til Land,
Jeg ser hans Fakkellyste og ved ham leder trygt,
Lad kun mit Hjerte gysse, — det gysrer ei af Frygt!

De sagtnes alt de Bølger, de Storme lægge sig,
Og ind af Bugten følger kun venlig Dufning mig,
Jeg hører i det Fjerne, en kjendt og kjærlig Nøst,
Og under Nattens Stjerne, klar ligger Landets Kyst.

Ei grønnes Lund og Dale, ei lyser Luftens Skjær,
Ei synger Nattergale dog noget Sted som der,
Og Dagen uden Længsel og Hjerte uden List,
Og Love uden Fængsel, de findes ene hist.

Jeg reiser, Brødre siger, for sidste Gang farvel,
Og glad i Vaaden stiger, og ønsker dem mit Held.
Din Fakkell, Barn, du slukke, det blænder mig dens Skjær,
Jeg vil mit Die lukke, og aabne det først der.

[Thaarup, Thomas]

Nys fyldte skjon Sigridd det attende Aar,
Var rolig i Vinter og munter i Vaar,
Som Bækken i Engens det blomstrende Skjød,
Saa stille, saa klare de Dage henflød.

From var hun i Hjertet, i Adfærd saa blid,
Var rød som en Rose, som Liljen hvid,
So Dine hun havde saa klare, saa blaa
Som Himlen, til hvilken hun sorgfri opsaa.

Hun bandt, uden Hensigt, den skjønneste Krands,
Var altid den Første i Sang og i Dands,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Saamangen stolt Ungkarl forelsket hun saa,
Men haabløs lod hun dem Alle bortgaa.

Nastt ride de Bønder nu Sommer i By,
De Sange de lyde saa høit udi Sty,
Sin Duf ved Gildet hun første Gang saa,
Beltalende Dine hinanden forstaa.

Han elsker nu Sigrid, og elstes igjen
Hun græder, thi Duf fra hende drog hen;
Med Glæde hun ser ham at komme til By,
Dg naar han bortdrager, hun græder paany.

D, Halvor! min Skiebne stjon Sigrids er lig,
Saa frygter, saa haaber, saa elsker jeg Dig,
D, Halvor; med Dig drog min Holighed hen,
Din Hjemkomst alene kan bringe mig den.

[Thoroups, Dritte-Bije af „Bagtalelsens Skole.“

Adam Gottlob

En Staal for den No i blu,ærdige Vaar!
Staal for den gamle Matrone!
Staal for den Døs, som Gud Amor forstaa!
Staal for den ærbare Kone!

::: Tag dit Glas, min Ven! :::
Drik din Piges Staal, hver munter Svend!
::: Se hun smiler til dit fulde Bæger hen! :::

Staal Pigen med Kindernes blomstrende Par!
Staal Pigen, som ikke floererer;
Den, som af Dine to smægtende har!
Den som med et koketerer:

::: Tag dit Glas min Ven! :::
Drik din Piges Staal, hver munter Svend!
::: Se hun smiler til dit fulde Bæger hen! :::

En Staal for den Pige, hvis Barm er som Sne,
Staal den hvis Hud er som Læder!
Konen skal lebe, som sukker: af De!
Pigen, som kjender kun Glæder!

::: Tag dit Glas, min Ven! :::
Drik din Piges Staal, hver munter Svend!
::: Se hun smiler til dit fulde Bæger hen! :::

Saa samle vi Smale og tykke og Smaa,
Unge og Gamle tilsammen!
Nig er det lige godt — Vin lad os saa!
Staal for dem Alle tilsammen!:

::: Tag dit Glas min Ven, :::
Drik din Piges Staal, hver munter Svend!
::: Se hun smiler til dit fulde Bæger hen :::

Titkjøbs hos G. B. Strøm, Prindsens Gude No. 25.

[Kra] u. a.